

Arrest

nr. 138 023 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X,
optredend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X op 7 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van dezelfde datum en van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) eveneens van dezelfde datum. De eerste en derde bestreden beslissing werden betekend aan verzoekster op 10 oktober 2014, de tweede bestreden beslissing werd op 29 september 2014 aan verzoekster betekend.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, geboren te Jerevan op (...) 1980.

Op 10 september 2013 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) in.

Op 9 oktober 2013 besliste de gemachtigde om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Op 9 oktober 2013 werd eveneens ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

Op 21 februari 2014 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 24 april 2014 besliste de gemachtigde om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Er werd tevens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen stelde verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 13 augustus 2014 diende verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 29 september 2014 besliste de gemachtigde om verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.08.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4e van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 18.9.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling, is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Eveneens op 29 september 2014 besliste verweerder tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De mevrouw

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen0... dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2.vereiste documenten:

Geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Bevel om het grondgebied te verlaten 4.4.2014, betekend 7.5.2014”

Eveneens op dezelfde dag nam verweerder de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is thans de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De mevrouw

[...]

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29.9.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Bevel om het grondgebied te verlaten 4.4.2014, betekend 7.5.2015. betrokkene toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten. Daarom is de termijn van het inreisverbod 2 jaar.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep tegen de tweede en derde bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, wegens gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing. Verweerder merkt op dat het om “twee” onderscheiden beslissingen gaat met verschillende feitelijke en juridische motieven, en stelt dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen het beroep slechts ontvankelijk is ten aanzien van de eerst vernoemde beslissing, zijnde de beslissing waarin de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad stelt dat het in het belang van een goede rechtsbedeling in principe aangewezen is voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het is hierbij eveneens aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom het naar zijn mening aangewezen is die verschillende handelingen in één verzoekschrift te bestrijden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507). Het komt daarbij echter uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu oordeelt de Raad dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de drie bestreden beslissingen die op dezelfde datum en door dezelfde attaché werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede en derde bestreden beslissing wordt verworpen.

2.2. Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wijst hij er eveneens op dat het bevel *in casu* een herhaald bevel is en dat er een eerder bevel bestaat dat definitief geworden is. *In casu* voert verzoekster een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Deze verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling en op het feit dat er sprake is van een herhaald bevel en vereisen een onderzoek van het desbetreffende middel. Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hiermee loopt verweerder vooruit op de beoordeling door de Raad.

De exceptie wordt eveneens verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Aangaande de eerste bestreden beslissing

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Doordat verweester de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaarde

Terwijl het motief dat de bestreden beslissing onderbouwt (cfr supra) incorrect / niet afdoende is.

Zodat de materiële motiveringsplicht welke in casu dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt geschonden, alsmede artikel 9 ter Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel alsmede artikel 3 van het EVRM.

Toelichting

Mevrouw J. A. heeft op 13.08.2014 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Sedert 16.02.2012 luidt dit artikel als volgt : [...]

Inzake de aanvraag van mevrouw J. A. heeft een Ambtenaar-Geneesheer geoordeeld inzake de aandoeningen.

Dit gebeurde met een advies van 18.09.2014

De bestreden beslissing (cfr. supra) steunt op dit advies.

Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoekster overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het integraal deel van uitmaakt.

Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkenen, met name:

- De ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit , of*
- De ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.*

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van het in artikel 9ter § 1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de Minister, c.q. de Staatssecretaris, is aangesteld.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de Ambtenaar-Geneesheer waarin deze stelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, beslissend is voor het gegrond verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoekster erkent dat in het licht van de motiveringsvereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een verwijzing naar een advies een afdoende motivering kan vormen kan vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van dit advies aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat dit advies zelf ook afdoende is gemotiveerd (RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219 772, rvs 19 mei 2011, nr. 213.636). Bovendien is het , in het kader van beslissende adviezen, toegelaten om de onwettigheden die aan dergelijk advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijke genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag wordt geweigerd.

Ter staving van de bestreden beslissing en de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar geneesheer van 18.09.2014.

Dit advies werd aan verzoekster onder gesloten enveloppe samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht en luidt als volgt: [...]

Hoe de arts adviseur tot een dergelijke conclusie kon komen is voor verzoekster een waar raadsel.

Het destijds voorgelegde medisch getuigschrift omvat een bijlage en vermeldt duidelijk welke medicatie zij dient in te nemen.

Dit wordt hic et nunc nogmaals bevestigd door de huisarts van verzoekster . Verzoekster kent reeds sedert geruime tijd psychische problemen ten gevolge van post traumatisch stresssyndroom.

De aandoening van verzoekster kan zeer zeker niet gebanaliseerd worden zoals dit gebeurt door de arts adviseur. De arts adviseur gaat hier werkelijk te ver! Er zijn limieten...

De noodzakelijkheid van mantelzorg wordt eveneens sterk benadrukt gelet op de zeer precare toestand van verzoekster.

Dit alles wordt beaamd door het attest van dokter DMP, Huisarts van 13.10.2014 welke luidt als volgt:

"Ik, ondergetekende , bevestig dat ik bovengenoemde reeds geruime tijd volg voor psychische problemen tgv PTSS (post-traumatisch stresssyndroom).

Zij neemt volgende medicatie op chronische basis :

☐ *Sipralexa 10 mg, 1dd*

☐ *Redomex diff 25, 1 dd*

☐ *Dogmatil 200 mg , 2 x 1/25 co /d*

Moeder beweert dat dochter autistisch is ."

De pertinente vraag die zich aldus stelt is of de motieven die de ambtenaar geneesheer hier hanteert afdoende zijn ten aanzien van de (beide) toepassingsgevallen van artikel 9ter § 1 vreemdelingenwet (sic citaat supra) én in het licht van de door verzoekster voorgelegde elementen.

Zoals blijkt uit de integrale weergave van het advies van de Arts-Adviseur moge duidelijk zijn dat laatstgenoemde zijn evaluatie uitdrukkelijke steunde op het door verzoekster voorgelegde standaard medisch getuigschrift inclusief bijlage.

Wanneer verzoekster zelf dit standaard medisch getuigschrift analyseert dient zij tot volgende bevindingen te komen: verzoekster kent een psychiatrische aandoening, absolute noodzakelijkheid aan mantelzorg, bestaande van medicamenteuze behandeling, voorziene duur van de behandeling wordt als levenslang geformuleerd, als mogelijke complicaties bij het stopzetten van de behandeling van verzoekster voorziet de behandeld arts het ergste.

Verzoekster meent dan ook terecht tot de conclusie te mogen komen dat de vermeldingen van het medisch getuigschrift van 16.05.2014 niet te verzoenen zijn met het oordeel van de Ambtenaar-Geneesheer (supra integrale weergave).

Verzoekster erkent dat hoewel het de Ambtenaar-Geneesheer die voor huidige verweerster adviseerde, op zich vrij staat om niet akkoord te gaan met standpunt zoals dit wordt ingenomen door de behandelend arts, doch hij dient in zijn advies wel op een afdoende wijze te motiveren waarom hij tot een andersluidend oordeel komt.

Uw Raad zal evenwel samen met verzoekster dienen vast te stellen dat de Ambtenaar- Geneesheer zich ertoe beperkt te verwijzen naar het standaard medisch getuigschrift dat, zoals gezegd, geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de vermelde stelling in diens advies.

De Ambtenaar-Geneesheer licht op geen enkele wijze concreet toe op welke basis hij de duidelijke vaststellingen van de behandelend geneesheer naast zich neer legt.

De beoordelingsvrijheid van de Ambtenaar-Geneesheer ten spijt, dient te worden vastgesteld dat de motieven in diens advies niet volstaan opdat verzoekster zou kunnen nagaan op welke gronden de haar aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door haar aangevoerde concrete en pertinente medische elementen en prognoses uit het voorgelegde medisch getuigschrift niet worden aanvaard.

Verzoekster meent dan ook terecht te kunnen stellen dat nu, gezien in het beslissende advies van de Ambtenaar-Geneesheer niet afdoende werd gemotiveerd, dit ipso facto dient te leiden de vernietiging van de ongegrondheidsbeslissing van huidige verweerster welke in dit advies haar noodzakelijke grondslag vindt.

Verzoekster verwijst dienaangaande expliciet naar het arrest nr. 121 375 dd. 24.03.2014 van uw Raad.

Verzoekster is ten slotte de mening toegedaan dat verweerster in casu niet dienstig kan verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn, gezien de kritieke gezondheidstoestand, of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die twee verschillende situaties beoogt.

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt, en mogelijkwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven beschreven.

Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving, wat in casu blijkt uit artikel 9ter § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Arts-Adviseur en de attache vermogen niet aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Het betoog van de verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden.

Verzoekster volhardt en roept in casu dan ook – terecht – de schending in van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, alsmede de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in, alsmede schending van artikel 3 van het EVRM.”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS, 7 november 2001, nr. 100.628, RvS, 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS, 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, nl. artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en het feit dat uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 september 2014, dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd en hier aldus integraal deel van uitmaakt, kennelijk niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij (*sic*) verblijft. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

“§1: De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§2 [...]

§3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§4 [...]

§5 [...]

§6 [...]

§7 [...]"

Verzoekster meent dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet afdoende is gemotiveerd nu het een raadsel zou zijn hoe hij tot zijn conclusie is gekomen.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 september 2014 luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 13108.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 16.05.2014 en de bijlage d.d. 10.02.2014 blijkt dat de beschreven spanningshoofdpijn, kaderend in gekende psychische problematiek, actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het gaat in eerste instantie om een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Verzoekster stipt aan dat zij reeds geruime tijd psychische problemen kent ten gevolge van een post traumatisch stresssyndroom, hetgeen *hic et nunc* bevestigd wordt door de huisarts en dat zij eveneens volgens het door haar voorgelegde medisch getuigschrift en de bijlage medicatie moet nemen. Verzoekster verwijst hierbij naar het attest van huisarts D.M. van 13 oktober 2014. Ook de noodzaak aan mantelzorg zou sterk benadrukt zijn evenals haar zeer precare toestand.

De Raad dient echter vooreerst op te merken dat hij zich bij de beoordeling van de wettigheidstoets moet plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). Bijgevolg kunnen geen attesten op dienstige wijze worden aangevoerd die dateren van na de bestreden beslissing. Het attest van 13 oktober 2014 van huisarts D.M. dient om die reden buiten beschouwing gelaten te worden.

Bovendien blijkt uit de bijlage van 10 februari 2014 van het voorgelegde medisch getuigschrift dat wel sprake is van het nemen van medicatie, doch dat de neuroloog P.B. meent dat deze medicatie "tijdelijk" moet worden genomen. Waar aan deze neuroloog in het standaard medisch getuigschrift van 16 mei 2014 wordt gevraagd of mantelzorg medisch vereist is, antwoordt hij "neen". Het is de Raad bijgevolg niet duidelijk hoe verzoekster bij haar eigen analyse van dit standaard medisch getuigschrift tot de bevinding is gekomen dat er een absolute noodzakelijkheid aan mantelzorg zou zijn. Evenmin leest de Raad in dit standaard medisch getuigschrift dat de arts het ergste zou voorzien hebben als mogelijke complicatie bij het stopzetten van de behandeling. Op vraag D. "Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?" antwoordt de neuroloog met een schuine streep: "/". Waar verzoekster stelt dat de voorziene duur van de behandeling levenslang zou zijn, vindt dit evenmin weerslag in het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 16 mei 2014, nu daar sprake is van "onbepaald" hetgeen niet hetzelfde is als levenslang. Waar verzoekster nog aanstipt dat ze aan een psychiatrische aandoening lijdt, wordt dit niet betwist in het advies van de ambtenaar-geneesheer, noch betwist deze dat verzoekster actueel psychofarmaca neemt.

Om al deze redenen kan verzoekster dus niet hard maken dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer niet te verzoenen is met de vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift van 16 mei 2014 en de bijlage.

Ook al kan de Raad zich bedenkingen maken bij de niet-medische uitlatingen die eveneens in het medisch advies verzeild geraakt zijn en die hij als overtollig beschouwt, toch kan de Raad verzoekster niet volgen als zou de arts-adviseur *in casu* niet afdoende gemotiveerd hebben waarom hij tot een andersluidend oordeel komt, noch meent de Raad dat het standaard medisch getuigschrift geen enkele feitelijke grondslag zou bieden voor de vermelde stelling in het advies of dat de arts-adviseur niet concreet zou toelichten waarom hij de vaststellingen van de geneesheer naast zich zou neerleggen.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht wordt aanvaard.

Verzoekster gaat tot slot nog in op het feit dat verweerder *in casu* niet dienstig kan verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) nu het EVRM minimumnormen bevat en dit niet belet dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een ruimere vorm van bescherming kan voorzien. Verzoekster kan in theorie gevolgd worden, doch de Raad moet vaststellen dat noch in de bestreden beslissing, noch in het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt verwezen naar artikel 3 van het EVRM of de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg mist dit argument feitelijke grondslag.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Verzoekster voert in haar tweede middel tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze voert aan dat de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking heeft genomen. Ze stipt aan dat de afwijzing gebeurde in gestandaardiseerde termen en dat verweerder geen zorgvuldige analyse van de stukken van het dossier heeft gemaakt.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals verweerder in de nota terecht aanstipt, geeft verzoekster in het geheel niet aan met welke relevante factoren en omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden door de gemachtigde.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

In haar derde middel tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Ze licht haar middel toe als volgt:

“Doordat verzoekster met haar aangevochten beslissing van 29.09.2014 geen rekening houdt met de familiale toestand, en derhalve geen rekening houdt met art. 8 EVRM

Terwijl de dichte familie van verzoekster alhier verblijft en mantelzorg in casu noodzakelijk is.

Zodat de litigieuze beslissing artikel 8 EVRM schendt

Toelichting

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op de eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Zoals reeds supra gesteld lijdt verzoekster immers aan de een psychiatrische aandoening en is mantelzorg zeer zeker noodzakelijk. Deze mantelzorg wordt op heden geboden door haar ouders, tante, broer en dochtertje, welk trouwens de enige familie is van verzoekster.

Door de aangevochten beslissing en de uitvoering ervan wordt het gewaarborgd recht op gezinsleven geschonden. Schending welke evenwel niet legaliteits, legitimiteits en proportionaliteitstoets doorstaat.

De schending staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefde doel. (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Meteen zou door de uitvoering van het bevel art. 3 EVRM worden geschonden (cfr supra).

Het middel is dan ook gegrond.”

De Raad merkt vooreerst op dat de huidige bestreden beslissing, met name de onontvankelijkheidsverklaring van de medische regularisatieaanvraag geen verwijderingsmaatregel bevat, zodanig dat de Raad niet inziet hoe de aangevochten beslissing het gewaarborgd recht op het gezinsleven of het verbod op foltering en mensonwaardige of vernederende behandeling zou schenden.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er eveneens op dat in tegenstelling tot wat verzoekster blijft herhalen, uit het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 16 mei 2014 juist blijkt dat geen mantelzorg vereist is.

Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3.2. Aangaande de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zij licht dit middel toe als volgt:

*“Doordat verweerder in casu een bevel om het grondgebied te verlaten laat betekenen aan verzoekster
Terwijl verzoekster wel degelijk een ziekte heeft die een reëel risico inhoudt voor haar leven / fysieke integriteit en eveneens een reëel risico inhoudt op een onmenselijke / vernederende behandeling door*

een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst zodat het aangevochten bevel voornoemd artikel schendt Toelichting

Verzoekster meent dienaangaande te kunnen verwijzen naar het arrest N t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008 , nr. 26565/05) waarin de Grote Kamer bepaalt welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren:

“the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost “

vrije vertaling:

“de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige , van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost”.

Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM , geenszins als absolute voorwaarden stelt dat de graad van de ernst van de aandoening of de ziekte “levensbedreigend dient te zijn, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het aangetast zijn van vitale organen “.

Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van “zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”.

Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM (cfr supra in casu duidelijk en geenszins geen banale ziekte).

In haar beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM verder het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en de graad van ernst van de aandoening.

In casu kan – gelet op de voorliggende medische attestaties niet betwist worden dat de aandoening van verzoekster geenszins banaal is.

Het attest van Dr. DM van 13.10.2014 bevestigt dit !!”

Verzoekster meent in casu dat zij wel degelijk een ziekte heeft die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit evenals een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het herkomstland. Ze wijst erop dat het volgens de rechtspraak van het EHRM niet zou moeten gaan om een levensbedreigende aandoening, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het aangetast zijn van vitale organen. Ze meent dat eerst moet vaststaan dat ze geen banale aandoening heeft en vervolgens dat er de vereiste zorgen en medicatie in het herkomstland niet beschikbaar of toegankelijk mogen zijn. Ze concludeert met te stellen dat ze geen banale aandoening heeft, hetgeen moet blijken uit het attest van dokter D.M. van 13 oktober 2014.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Waar verzoekster meent dat in het licht van de rechtspraak van het EHRM inzake medische dossiers, het niet zou moeten gaan om een levensbedreigende aandoening, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het aangetast zijn van vitale organen, is het echter aangewezen naar het arrest van de Raad van State (RvS 28 november 2013, nr. 225.633) te verwijzen waarin de RvS enerzijds zijn rechtspraak bevestigde, stellende dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM maar tegelijk wat betreft de interpretatie van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM zegt: “De verzoekende partij [de Belgische staat] stelt terecht dat de vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan. Derhalve overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in

de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert."

Het uitermate strenge standpunt van het EHRM inzake de interpretatie van artikel 3 van het EVRM voor medische dossiers blijkt eveneens uit de zaken Josef (EHRM 27 februari 2014, nr. 70055/10, Josef / België) en Joh Ekale Mwanje (EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh Ekale Mwanje / Belgique), ook al is de zaak Josef doorverwezen naar de grote kamer en bijgevolg nog niet definitief.

Bijgevolg meent de Raad dat het vaststaan dat verzoekster niet aan een banale aandoening zou lijden, geenszins afdoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Bovendien weze het vastgesteld dat verzoekster geenszins kan verwijzen naar het attest van de huisarts dat dateert van na de bestreden beslissing nu de Raad zich in het kader van haar beoordeling van de wettigheid moet plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). Bijkomend moet worden vastgesteld dat de behandelend neuroloog in het standaard medisch getuigschrift op vraag D. *"Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?"* antwoordt met een schuine streep: *"I"*.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In haar tweede middel tegen het bevel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

*"Doordat verzoekster met haar aangevochten beslissing van 29.09.2014 geen rekening houdt met de familiale toestand, en derhalve geen rekening houdt met art. 8 EVRM
Terwijl het dochtertje van verzoekster alhier verblijft en schoolloopt en mantelzorg in casu noodzakelijk is. Zodat de litigieuze beslissing artikel 8 EVRM schendt. Toelichting
Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op de eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits, legitimiteits en proportionaliteitsvoorwaarden.
Zoals reeds supra gesteld lijdt verzoekster immers aan de en psychiatrische aandoening en is mantelzorg zeer zeker noodzakelijk. Deze mantelzorg wordt op heden geboden door haar ouders, tantes, broer en dochtertje, welk trouwens de enige familie is van verzoekster.
Door de aangevochten beslissing en de uitvoering ervan wordt het gewaarborgd recht op gezinsleven geschonden. Schending welke evenwel niet legaliteits, legitimiteits en proportionaliteitstoets doorstaat.
De schending staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefde doel. (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996). Meteen zou door de uitvoering van het bevel art. 3 EVRM worden geschonden (cfr supra). Het middel is dan ook gegrond."*

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22). De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een

vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM omdat zij van oordeel is dat het bestreden bevel een inbreuk vormt op het gezinsleven dat zij leidt met haar ouders, tantes, broer en dochtertje, dient de Raad op te merken dat er een onderscheid moet gemaakt worden tussen de relatie van verzoekster en haar minderjarige dochter en tussen de relatie met haar ouders, tantes en broer.

Volgens de rechtspraak van het EHRM zal er vanaf het moment van de geboorte van een minderjarig kind en wegens dat feit zelf, tussen dat minderjarig kind en zijn ouder een band bestaan die gelijkstaat met “gezinssleven”. De band tussen een ouder en een minderjarig kind wordt slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ beschouwd (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, § 35. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, C. v. België, § 25). *In casu* is er geen enkele reden om die band als “verbroken” te beschouwen, zodanig dat het gezinsleven met het minderjarig kind wordt aanvaard.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of naar analogie tussen andere volwassen familieleden. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden) (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK). Dit kan naar analogie ook op andere naaste familieleden toegepast worden. *In casu* toont verzoekster nergens een band aan met haar ouders, tantes of broer die verder gaat dan de gewone affectieve banden, noch elementen die afdoende wijzen op een vorm van afhankelijkheid van die familieleden. Verzoekster stipt in dat opzicht haar psychiatrische aandoening aan, alsook de nood aan mantelzorg die zeer zeker noodzakelijk zou zijn. In het standaard medisch getuigschrift van 16 mei 2014 van neuroloog P.B. antwoordt deze echter ontkennend op de vraag of mantelzorg medisch vereist is.

Bijgevolg aanvaardt de Raad enkel een gezinsband tussen verzoekster en haar minderjarige dochter.

In dit kader blijkt uit het administratief dossier dat verweerder alvorens hij een beslissing tot verwijdering heeft genomen het onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gedaan. Dit onderzoek heeft onder meer betrekking op het gezins- en familieleven en op het hoger belang van het kind. Meer specifiek stelt de gemachtigde bij gezins- en familieleven: “*de beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale band geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.*” Met betrekking tot het hoger belang van het kind stelt de gemachtigde: “*een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. [...]*”. De Raad gaat er bijgevolg van uit dat het bestreden bevel zowel op verzoekster als op haar minderjarige dochter slaat en dat bijgevolg de band tussen beide niet het risico loopt te worden verbroken als gevolg van het bevel.

Daar er *in casu* geen inmenging in het gezinsleven van verzoekster kan worden aangenomen, dienen de overige voorwaarden, de legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitstoets waar verzoekster naar verwijst, niet verder te worden onderzocht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aanvaard.

Het tweede middel tegen het bevel is ongegrond.

3.3. Aangaande het beroep tegen het inreisverbod

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Doordat iedere beslissing van de overheid in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid dient te worden genomen. Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet. Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

In de reden van de beslissing tot inreisverbod wordt door verwerende partij expliciet verwezen naar art.74/11 § 1, alinea 2 VW.

Artikel 74/ 11 Vreemdelingenwet luidt als volgt :[...]

Eerste onderdeel:

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Art. 74/11 Vw stelt dat de Minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de (gemachtigde van de) Staatsecretaris immers de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij wijst in se louter naar het gegeven dat geen gevolg werd gegeven aan het eerder aan verzoekster betekende bevel van 24.04.2014. Dienaangaande dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat nopens kwestieus bevel nog steeds een procedure hangende is voor uw zetel !!

Zoals reeds aangehaald heeft verzoekster een duidelijk beeld geschetst van haar precare levenssituatie. Verwerende partij legt dan ook – door zo te handelen en te motiveren - volledig artikel 74/11 vreemdelingenwet naast zich neer. Men houdt geen rekening met de specifieke humanitaire toestand waarin verzoekster zich bevindt (cfr supra). Verzoekster meent dan ook dat verweerder duidelijk in strijd met artikel 74/11 VW de beslissing tot inreisverbod heeft genomen .

Het moge eveneens duidelijk zijn dat deze beslissing onzorgvuldig is en elke redelijkheid mist.

Het redelijkheidsbeginsel is immers geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Tweede onderdeel:

Bij het nemen van de beslissing is er de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. Boes “ het redelijkheidsbeginsel” in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds), algemene beginsel van behoorlijk bestuur, 101 129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing gelaten worden. Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

Op de website www.vreemdelingenrecht.be dient verzoekster te lezen dat de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen om humanitaire redenen een inreisverbod niet op te leggen. Bij de oplegging van een inreisverbod dient rekening te worden gehouden met een aantal fundamentele rechten : o.m. recht op privé- en gezinsleven, vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden. Door verwerende partij rekening werd geen rekening gehouden met het recht op privé leven en diens specifieke humanitaire situatie (cfr supra).

Aldus is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel waarbij aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154954, RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het moet dan ook worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Verzoekster verwijst in dit verband tevens naar de rechtsleer die het volgende stelt :

“ een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende “ (OPDEBEEK, COOLSAET, A. Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr.189).

Er dient dan ook tot het besluit gekomen te worden dat niet voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Zulks veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Het middel is dan ook gegrond.”

In haar eerste onderdeel meent verzoekster dat verweerder artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden nu hij van het opleggen van het inreisverbod had kunnen afzien op grond van

humanitaire redenen. Nu verzoekster haar precare levenssituatie heeft geschetst en verweerder toch een inreisverbod heeft opgelegd, zou hij ten onrechte geen rekening hebben gehouden met de specifieke humanitaire toestand waarin verzoekster zich bevindt en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden hebben.

In het kader van zijn wettigheidsstoets behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu werd het bestreden inreisverbod genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : [...].

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3.[...].

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Verweerder heeft toepassing gemaakt van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° nu verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering. Verzoekster betwist niet dat ze geen gevolg heeft gegeven aan de verwijderingsbeslissing van 4 april 2014 maar stipt in de eerste plaats aan dat er aangaande dat bevel nog een procedure hangende is voor de Raad. De Raad moet echter aanstippen dat het indienen van een beroep tegen dit bevel geen schorsende werking heeft (cf. artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet).

Verzoekster laat in haar verder betoog na te preciseren welke precare levenssituatie door verweerder wordt genegeerd. Waar verzoekster zegt “*cf supra*” merkt de Raad vooreerst op dat het hem niet toekomt te raden wat zij hiermee precies bedoelt. Het inreisverbod is een afzonderlijke bestreden beslissing die een eigen uiteenzetting behoeft. Ten overvloed stelt de Raad nog dat indien verzoekster zou verwijzen naar het middel dat zij heeft ontwikkeld op grond van haar medische situatie bij de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM tegen het bestreden bevel, dit door de Raad niet werd aangenomen nu de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in medische dossiers de lat extreem hoog legt alvorens een schending van dit artikel te aanvaarden (cf. EHRM 27 februari 2014, nr. 70055/10, Josef / België ; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh Ekale Mwanje / Belgique en RvS 28 november 2013, nr. 225.633). De arts van verweerder heeft overigens evenmin op onredelijke wijze vastgesteld dat er geen sprake is van een precare levenssituatie buiten de context van artikel 3 van het EVRM.

Evenmin verduidelijkt verzoekster wat onder haar “humanitaire toestand” moet worden begrepen. De Raad kan op grond van deze argumenten niet vaststellen dat verweerder artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden, noch dat hij onzorgvuldig of onredelijk zou zijn opgetreden.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Waar verzoekster in haar tweede onderdeel opnieuw herhaalt dat geen rekening gehouden werd met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, doch zich grotendeels beperkt tot het geven van de definities hiervan, kan dit geen schending van beide beginselen van behoorlijk bestuur

aannemelijk maken. Waar ze vervolgt dat eveneens de formele motiveringsplicht geschonden is nu niet afdoende zou zijn gemotiveerd rond het recht op privéleven en haar specifieke humanitaire situatie, heeft de Raad er opnieuw het raden naar welke specifieke humanitaire situatie ze verwijst. Aangaande het privéleven kan worden opgemerkt dat verzoekster eveneens nalaat te duiden welke elementen van haar privéleven door het inreisverbod zullen worden geschonden. Tot slot weze het aangestipt dat verzoekster dit alles ontwikkelt met betrekking tot artikel 74/11, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet waar duidelijk staat dat verweerder zich “kan” onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Dit impliceert geenszins een verplichting. Verzoekster laat eveneens na, volgend op haar citaat uit de rechtsleer van Opdebeek rond de formele motiveringsplicht, te concretiseren met welke fundamentele elementen verweerder geen rekening heeft gehouden.

Ook op grond van het tweede onderdeel wordt geen schending aangenomen van de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

In haar tweede middel tegen het inreisverbod voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ze licht dit middel toe als volgt:

*“Doordat verzoekster met haar aangevochten beslissing van 29.09.2014 geen rekening houdt met de familiale toestand, en derhalve geen rekening houdt met art. 8 EVRM
Terwijl het dochtertje van verzoekster alhier verblijft/ schoolloopt en mantelzorg in casu noodzakelijk is.
Zodat de litigieuze beslissing artikel 8 EVRM schendt.*

Toelichting

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op de eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits, legitimizeits en proportionaliteitsvoorwaarden.

Zoals reeds supra gesteld lijdt verzoekster immers aan een psychiatrische aandoening en is mantelzorg zeer zeker noodzakelijk. Deze mantelzorg wordt op heden geboden door haar ouders, tantes, broer en dochtertje welk trouwens de enige familie is van verzoekster. Door de aangevochten beslissing en de uitvoering ervan wordt het gewaarborgd recht op gezinsleven geschonden. Schending welke evenwel niet legaliteits, legitimizeits en proportionaliteitstoets doorstaat. De schending staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefde doel. (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).Meteen zou door de uitvoering van het bevel art. 3 EVRM worden geschonden (cfr supra).

Het middel is dan ook gegrond.”

Waar verzoekster stelt dat het inreisverbod artikel 8 van het EVRM zou schenden, nu het geen rekening houdt met het feit dat het dochtertje hier verblijft en naar school gaat en mantelzorg nodig is, stipt de Raad aan dat net als verzoekster, haar minderjarig kind het voorwerp uitmaakt van het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg zal het inreisverbod op zich de gezinscel tussen moeder en kind niet breken, tenzij verzoekster zelf na verwijdering ermee zou instemmen dat het kind, binnen de termijn van twee jaar, alleen terug naar België of naar het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, zou terugkeren. Waar men nog wijst op het school lopen, is niet aangetoond dat het dochtertje geen onderwijs kan genieten in haar herkomstland. Waar verzoekster weer verwijst naar de noodzaak van mantelzorg, meent de Raad opnieuw te kunnen aanstippen dat noch uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 16 mei 2014, noch uit de bijlage deze noodzaak werd bevestigd integraal.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk.

Waar verzoekster nog verwijst naar artikel 3 van het EVRM en dit betreft op de uitvoering van het bestreden bevel, stelt de Raad vast dat dit niet de huidige bestreden beslissing betreft, zodanig dat dit *in casu* niet op ontvankelijke wijze is aangevoerd.

Het tweede middel tegen het inreisverbod is deels ongegrond, deels onontvankelijk.

In haar derde middel tegen het inreisverbod voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Zij licht haar derde middel toe als volgt:

“Doordat verwerende partij aan verzoekster een inreisverbod van 2 jaar betekende Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat. Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker , de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar de specificiteit van haar situatie zoals supra uiteengezet.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerder ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, aan verzoekster een inreisverbod van 2 jaar te betekenen.

Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor het opleggen van een inreisverbod men steeds dient na te gaan of er geen humanitaire redenen kunnen spelen om dit niet op te leggen.

Ook de naleving van humanitaire rechten primeert.

In casu bevindt de dichtste familie van verzoekster zich alhier en is mantelzorg een absolute noodzaak. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. De genomen beslissing (inreisverbod van 2 jaar) is zeer zeker niet proportioneel !

Het middel is dan ook gegrond.”

Zoals verzoekster aangeeft, laat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

Verzoekster meent dat het kennelijk onredelijk is dat verweerder geen verblijfskaart heeft toegekend aan verzoekster. *In casu* is de bestreden beslissing echter het inreisverbod, dus is de vraag voor het toekennen van een verblijfsrecht in deze niet aan de orde, maar is de vraag of verweerder op redelijke en evenredige wijze een inreisverbod van twee jaar heeft opgelegd aan verzoekster.

Waar verzoekster in het licht van het evenredigheidsbeginsel aangeeft dat gezien de specificiteit van haar situatie en in de gegeven omstandigheden, niet kan begrepen worden waarom verweerder voor een inreisverbod gekozen heeft van twee jaar, licht ze concreet toe dat immers haar dichtste familie hier woont en mantelzorg een absolute noodzaak is.

De Raad erkent dat verzoekster verschillende familieleden heeft in België, die ondertussen de Belgische nationaliteit hebben verkregen, doch het bestreden inreisverbod verhindert niet dat haar dochtertje, dat met haar het kerngezin uitmaakt, haar wel vervoegt en zoals eerder gesteld blijkt de absolute noodzaak van de mantelzorg niet uit het door verzoekster voorgelegde standaard medische getuigschrift van 16 mei 2014, noch uit de bijlage van 10 februari 2014.

De Raad kan op grond van de aangevoerde argumenten geen onredelijkheid of onevenredigheid in hoofde van de motivering van verweerder vaststellen.

Het derde middel tegen het inreisverbod is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES